Miquel Aguirre

Miquel Aguirre Oliveras (Banyoles, 1964) és escriptor i periodista, llicenciat en Història Contemporània per l'UAB. Finalista del premi Just Manuel Casero l'any 1996 amb "Ombres paral·leles" i l'any 1998 amb "Point Blank". Guanyador del Premi Setè Cel de Salt amb "Els morts no parlen" el 2016, és un autor habitual als clubs de lectura de les nostres biblioteques.

1. Faig aquesta feina perquè...

Des de sempre m'he llançat a l'escriptura com si obeís a un impuls. Si m'hagués aturat i hagués reflexionat seriosament sobre escriure el més segur és que m'hagués dedicat a un cosa més pràctica. No hi ha, almenys en el meu cas, factors racionals que puguin avalar el treball d'escriure. O hi ha impuls, irracionalitat, temeritat, imprudència, o en el meu cas no podria haver- hi literatura. Si analitzem els pros i els contres d'escriure amb distanciament i fredor no trobaríem gaire raons per continuar-ho fent: no m'hi guanyo la vida, em suposa més costos que ingressos i, sobretot, m'aïllo de la gent que estimo. Per això em llanço a la imprudència, a la temeritat d'escriure, a l'acció purament irracional.

2. L'adjectiu que millor defineix la meva obra és...

Mòbil. En la meva obra sempre hi ha la constant del viatge, del trajecte, de la ruta com a protagonista fonamental. El viatge predisposa a l'aventura, i l'aventura és la guspira necessària per alimentar el motor de l'escriptura. El viatge, la ruta o el camí farceix la meva literatura de personatges desorientats, paisatges desolats i atmosferes una mica recargolades.

3. El primer record que tinc d'una biblioteca és...

El primer record és més aviat tenebrós. Una biblioteca vella i plena de prestatges rancis. Amb una bibliotecària estricta que creia que mantenir la disciplina i l'ordre era més important que despertar el gust per la lectura. Em va expulsar la primera vegada que hi vaig anar. I la segona ja no em va deixar entrar. El resultat va ser un llarg parèntesi entre les biblioteques i jo. A la Universitat hi vaig tornar però més per obligació que per devoció. De la Biblioteca de l'Autònoma recordo els sofàs on hi dormia tots els dilluns al matí. Després, i de mica en mica, vaig anar superant la meva relació traumàtica amb les biblioteques i ara tinc carnet de lector que faig servir habitualment.

4. Penso que les biblioteques són...

Els àngels custodis dels llibres. I això, al meu entendre, és un enorme responsabilitat cívica i cultural. Perquè fins que no es demostri el contrari els llibres civilitzen la humanitat. No és el riure el que ens distingeix dels animals perquè els micos riuen, ni la intel·ligència perquè la majoria de les bèsties són més intel·ligents que nosaltres. Són els llibres, els llibres ens fan diferents a la resta de les espècies, i ens donen una oportunitat per civilitzar-nos. Per això són tan importants els seus àngels custodis, les biblioteques.

5. Un llibre que m'ha marcat ha estat...

Uns quants i cada època té els seus. Em va marcar en el seu moment "A sang freda" de Truman Capote i poc després "A la carretera" de Kerouac. Per mi aquestes novel·les posen les bases del meu instint lector i del meu impuls per escriure. Més tard vaig descobrir Pla i amb ell, i de rebot, Georges Simenon. Els dos m'han eixamplat el món lector i m'han ensenyat a escriure. Després vaig ser electritzat per l'obra de James Ellloy i una mica més tard per Roberto Bolaño a partir dels seus "Detectives Salvajes" i fins a l'última de les seves novel·les. No fa pas gaire vaig llegir "Crim i Càstig" de Dostoievski i encara estic commocionat. Em segueix sorprenent la capacitat que la lectura encara em té de sacsejar-me.

6. Llegir és recomanable per...

Viure. No concebo la vida sense els llibres. Hi ha els llibres, que a casa em fan companyia, els llibres que custodien les biblioteques, i els llibres que m'esperen a les llibreries. Hi ha un instant en la lectura que resulta prodigiós i és quan el llibre que has començat et fa fer el que vols, t'estira, t'arrossega, i aquest instant perds el teu món de vista. Aquest instant ho justifica tot.

7. La pregunta que m'hauria agradat que em féssiu...

“Què creus que la conselleria de cultura ha de fer pels escriptors?” Hauria respost que res, que l’única subvenció que em faria falta és que algú, enviat per la conselleria, cuidi el meu hort, que tinc abandonat per culpa de l’escriptura.

Data de l'entrevista: 2020-04-20